

Ođlan ve Kűçűk Keçi

Aysel Banu YAVUZAL

Ođlan ve K       Ke i

Aysel Banu YAVUZAL

Yeşil tepelerle çevrili küçük bir köyde, Leo adında bir oğlan ailesiyle birlikte yaşıyordu. Sıcak açık kahverengi teni, kısa kıvrıkcık siyah saçları ve çabucak parlayan bir gülümsemesi vardı. Her sabah mavi kot tulumunu, kırmızı tişörtünü, sarı lastik çizmelerini ve yumuşak yeşil şapkasını giyerdi. Sonra dünyayı keşfetmek için dışarı koşardı.

Güneşli bir gün, Leo komşunun çiftliğinden gelen yumuşak bir meleme sesi duydu. Sesi takip etti ve krem beyazı tüyleri, bir gözünün üzerinde kahverengi bir lekesi olan küçük bir keçi buldu. Keçinin küçük kıvrık boynuzları, sarkık kulakları ve küçük yuvarlak pirinç bir çingırağı olan mavi bir tasmaı vardı. Korkmuş ve yalnız görünüyordu.

"Merhaba, küçük," dedi Leo yumuşacık bir sesle. Keçi parlak kehribar rengi gözlerini kırpı ve minicik bir adım attı. İyi kalpli bir çiftçi keçiye kurtarmış ve ona bakacak birini arıyordu. Leo'nun içi sıcacık oldu. "Ben sana bakarım," diye söz verdi. Keçi kısa kuyruğunu salladı ve başını usulca Leo'nun eline dayadı.

Leo keçiye Yonca adını verdi. Hemen en iyi arkadaş oldular. Yonca her şeye tırmanmayı severdi—kayalara, kütüklere, hatta bahçenin yanındaki alçak taş duvara. Ama Leo endişeleniyordu. "Düşüp yaralanabilirsin," dedi. Yonca sadece sarkık kulaklarını oynattı ve bir kütüğün üstüne zıpladı. Leo onu güvende tutmanın bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu.

O akşam Leo düşündü de düşündü. Yonca'nın tırmanmayı ne kadar sevdiğini hatırladı. "Onun için güvenli tırmanma yerleri yapabilirim," dedi kendi kendine. Ertesi sabah pürüzsüz tahta parçaları ve yumuşak saman topladı. Dikkatle çalıştı, ölçtü ve çekiçledi; Yonca da yakında merakla izliyor, minik siyah toynaklarıyla yere vuruyordu.

Önce Leo yerden alçak bir platforma doğru yükselen yumuşak bir rampa yaptı. Üzerini yumuşak samanla kapladı ki Yonca'nın toynakları kaymasın. Yonca rampayı kokladı ve başını yana eğdi. "Dene bakalım, Yonca!" diye cesaretlendirdi Leo. Yonca mutlu bir zıplayışla rampadan yukarı tırsladı ve platformun üstünde gururla durdu. Sevinçle meledi ve pirinç çingırağı şingırdadı.

Sonra Leo üzerine zıplanacak küçük tepeler yaptı. Yumuşak toprağı küçük yığınlar halinde üst üste koydu ve düzeltti. Yonca bir tepeden ötekine atlamayı çok sevdi. Minik siyah toynakları yere neredeyse hiç değmiyordu. "Harika bir tırmanıcısın!" diye güldü Leo. Yonca kısa kuyruğunu kıpırdattı ve başını usulca onun omzuna dayadı.

O günden sonra her gün Leo, Yonca'yı taze çimen ve çıtır yulafla besledi. Su kovasının her zaman dolu ve temiz olmasını sağladı. Rüzgâr soğuk estiğinde, onu sıcak tutmak için küçük barınağını kuru samanla kapladı. "Güvendesin ve rahatsın," diye fısıldadı Leo. Yonca sokuldu, kehribar gözleri güvenle parlıyordu.

Leo her zaman Yonca'yı gözetti. Büyük kayalara fazla yükseğe tırmandığında, onu usulca güvenli rampalarına geri yönlendirdi. Bir çalıya dolandığında, onu dikkatle çözdü. "Seni her zaman güvende tutacağım," dedi ona. Yonca anlıyor gibiydi. Hep yakınında kaldı ve Leo nereye giderse onu takip etti.

Arkadaşlıkları her küçük iyilikle büyüdü. Leo, bir arkadaşına bakmanın gerçek şeyler yapmak olduğunu öğrendi—inşa etmek, beslemek, ısıtmak ve gözetmek. Sadece güzel sözler söylemek değil; her gün orada olmaktı. Yonca sevgisini başını dayayarak ve mutlu zıplayışlarla gösterdi. Birlikte mükemmel bir takımdılar.

Bir öğleden sonra köyün içinden güçlü bir rüzgâr esti. Yonca'nın barınağını sarsıp samanları her yere savurdu. Yonca korktu ve yüksek sesle meledi. Leo onun yanına koştu. "Sorun yok, Yonca. Ben buradayım," dedi yumuşacık bir sesle. Onu sıkıca tuttu ve titremesi geçene kadar krem beyazı tüylerini okşadı. Sonra barınağını onardı ve eskisinden daha sağlam yaptı.

Ertesi gün Leo'nun bir fikri vardı. Bahçenin her tarafına dolanan, yumuşak rampalardan ve küçük tepelerden oluşan kıvrımlı bir yol yaptı. Sanki sadece Yonca için bir oyun alanı gibiydi. Güvenli basamaklar, yumuşak inişler ve hatta bir su birikintisinin üzerinde minik bir köprü vardı. Yonca her yerini keşfetti, çingırağı neşeyle şıngırdıyordu. "Burası senin kendi tırmanma dünyan!" diye sevindi Leo.

Yonca o kadar mutluydu ki küçük bir dans yaptı; tepeden tepeye zıpladı ve daireler çizerek döndü. Leo güldü ve ellerini çırttı. "Sen dünyanın en mutlu keçisisin!" dedi. Yonca ona koştu ve başını usulca göğsüne dayadı. Leo onu sıkıca kucakladı, onu güvende ve neşeli tuttuğu için gurur duyuyordu.

O günden sonra Leo ve Yonca her gün birlikte oynadılar. Yumuşak rampalara tırmandılar, küçük tepelerin üzerinden atladılar ve sıcak güneşte dinlendiler. Leo her zaman Yonca'nın beslenmiş, sıcak ve güvende olmasını sağladı. Yonca da hep yakınında kaldı, kehribar gözleri güven ve sevgiyle doluydu. Arkadaşlıkları iyilik ve özen üzerine kuruluydu.

Leo, iyi bir arkadaş olmanın yardım etmek için gerçek şeyler yapmak olduğunu öğrendi. Birinin ihtiyacı olduğunda rampalar yapmak, acıktığında onu beslemek ve hava soğukken onu sıcak tutmak demektir. Yonca, Leo'ya güvenin küçük, gündelik sevgi davranışlarından büyüdüğünü öğretti. Leo da Yonca'ya her zaman tırmanıp oynayabileceği güvenli bir yeri olacağını öğretti.

Böylece oğlan ve küçük keçi, yeşil tepelerle çevrili köyde mutlu mesut yaşadılar. Tırmandılar ve oynadılar, mutlu ve güvende. Ve Yonca'nın pırınç çingırağı her şingırdadığında Leo gülümsedi; iyiliğin—gerçek, işe yarar iyiliğin—onları bir araya getirdiğini ve birbirine yakın tuttuğunu biliyordu. Son.